

Desil·lusió

D'aquell joliu poblet, re el d'ara no em recorda.
De quan, petit, m'hi duien, enguany que diferent!
Si encara és el mateix, éper què talment discorda
del de llavors la imatge que en tinc al pensament?

La plaça (tan gran que era!) em resta ara enxiquida;
les cases no tan blanques, més baix el campanar.
Diria que no hi trobo la gent tan eixerida,
ni els nens tan riallers, ni tan gustós el pa.

He fet via a un índret reblert de campanelles
on jo, al matí, en trencava sadolles de frescor:
avui aquelles flors no m'han semblat tan belles,
ni alegre com abans, tampoc, aquell recó.

He anat a la riera: tan fort ja no em saluda
la fressa dels pollancrecs que hi tenen llur arrel;
els rossinyols que els poblen m'han dat la benvinguda,
però amb un cant molt feble, com si els través un tel.

La font he visitat vers on, peus nus, corria
gojós a rabejar-me saltant sobre el xipoll:
que escassa que rajava! que poc rabent que eixia
d'aquella roca, l'aigua que abans brollava a doll!

He vorejat les vinyes: la magna pampolada
d'altra hora, que mesquinal que xics, ara, els raïms!
N'he pellucat algun: tampoc no hi ha estotjada,
dintre llurs grans la mel d'aquells antics gotims!

Mes no: són somnis meus! I és que, a través dels dies,
sublima els bons records el fel del desplaer:
el temps, mirall d'engany i mestre de falsies,
menteix velant el mal i ponderant el bé!

E. GUANYAVENTS

Setembre 1905

Emili Guanyavents—el delicat poeta al qui molts joves haurien de conèixer perquè així l'estimarien més,—ha honorat cada any els nostres volums anteriors de LA GRALLA, i honora aquest, també, tot i el caire especial que té. Ben agraïts a aquesta altra prova d'amistat del traductor de «Trasplantades», creiem que als lectors els plaurà aquesta mena de petit oasi de poesia que és, en aquest volum, aquesta Plana Literària.